

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.IV.21.090/2021/3.

A tanács tagjai:

Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke

Dr. Dzsula Marianna előadó bíró

Dr. Stark Marianna bíró

A felperes:

...

A felperes képviselője:

Dr. Czeglédy és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Fodor Tímea ügyvéd)

Az alperesek:

... I. rendű

... II. rendű

Az alperesek képviselője:

Balsai Ügyvédi iroda (ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.301/2021/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 40.P.20.211/2021/8.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forintot a felperes köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A I. rendű alperes ... internetes oldalán 2020. december 20-án közzétett „Közpénztízmilliók, 33 milliós jutalom, taxikártya, ingyenautó – Íme a ... megkopasztó jegyzője” című, a felperessel foglalkozó cikk (a továbbiakban: cikk) szerzője szerint „... azt az ügyeskedést is végrehajtotta, hogy a tulajdonában álló gépjárművet úgy adta át üzemben tartásra a XXIII. kerület önkormányzatának, hogy az autóval kapcsolatos minden kiadást az üzemanyagtól a biztosításon át a szervizelésig az önkormányzat fedezte... soroksári jegyzőként számos olyan ügy, döntés kötődik a nevéhez, amelyek miatt súlyos büntetéseket kellett fizetnie az önkormányzatnak... a regnálása alatt a XXIII. kerületi hivatal például tízmilliós büntetést kapott sorozatos szabálytalan közbeszerzés miatt.”

[2] A felperes – a cikk rá vonatkozó állításai miatt kért – helyreigazító közlemény közzététele iránti kérelmét az I. rendű alperes nem teljesítette.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperes keresetében a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1)–(2) bekezdései, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 496. § (1) bekezdése alapján kérte az I. rendű alperes kötelezését helyreigazító közlemény közzétételére:

„Helyreigazítás: Közpénztízmilliók, 33 milliós jutalom, taxikártya, ingyen autó – Íme a ... megkopasztó jegyzője” című online cikkünkben azt a valós ténytet, hogy ... a tulajdonában álló gépjárművet üzembent tartásra átadta a XXIII. kerület önkormányzatának, így az autóval kapcsolatos kiadásokat az önkormányzat fedezte, abban a hamis színben tüntettük fel, mintha ... az önkormányzattal az üzembent tartási szerződést a jogszabályok kijátszásával kötötte volna meg” (a továbbiakban: első közlés), valamint valótlanul állította, hogy a felperes nevéhez soroksári jegyzőként számos olyan ügy, döntés kötődik, amelyek miatt súlyos büntetésekkel kellett fizetnie az önkormányzatnak (a továbbiakban: második közlés).

[4] Állította, hogy az I. rendű alperes az első közlésben valós tényeket tüntetett fel hamis színben, megtévesztve ezzel az olvasókat. A felperes a XXIII. kerület önkormányzatának jegyzőjeként jogszerűen kötött szerződést a gépjárműve üzembent tartására, annak – nem titkolt – célja az volt, hogy az önkormányzat viselje a felperes munkába járásának költségeit. A felperes nem „ügyeskedett”, nem jutott jogtalan előnyhöz, a magatartása erkölcsileg sem kifogásolható. A második közlés pedig azért valótlan, mert a felperes nem működött közre a közbeszerzésekben, nem hozott ezzel kapcsolatos döntést. Hivatkozott arra is, hogy jegyzőként nem járt el olyan ügyben, nem hozott olyan döntést, amely miatt az önkormányzatnak büntetést kellett fizetnie.

[5] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Állították, hogy a cikk írója – a felperes gépjárművére megkötött üzembentartói szerződésből – okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes ezzel az ügyeskedéssel jutott előnyhöz. Álláspontjuk szerint ez a közlés olyan értékítélet, bírálat, amely miatt nincs helye sajtó-helyreigazításnak. Hangsúlyozták, hogy a második közlés valós tényeket tartalmaz, a Közbeszerzési Döntőbizottság ugyanis – a felperes jegyzői időszaka alatt az önkormányzatot elmarasztaló több határozat is hozott. Ezt a megállapítást a ... által készített „Jogi Átvilágításról Készült Összefoglaló Jelentés” (a továbbiakban: Jelentés) is tartalmazza.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetben kért módon és tartalommal kötelezte az I. rendű alperest a sérelmezett közlések miatt helyreigazító közlemény közzétételére.

[7] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a sérelmezett közlések körében az alperes nem bizonyította, hogy azok valós tényállítások. Az első közlés körében kiemelte, hogy a felperes nem ügyeskedett, az önkormányzat ugyanis ezzel a konstrukcióval biztosított egyéb juttatást az illetményén felül a jegyzőnek, a konstrukció jóváhagyásáról nem a felperes döntött. A Jelentés is csupán annyi „jogszerűtlenséget” állapított meg, hogy az autó kizárólagos használatba adása a polgármester helyett a képviselő-testület döntési kompetenciájába tartozott. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a második közlés olyan tényállítás, amely körében az alperes nem bizonyította, hogy a felperes felelős a jegyzői működése során az önkormányzat által végzett közbeszerzésekért, az emiatt kiszabott bírságokért.

[8] Az alperes fellebbezése alapján a másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[9] A másodfokú bíróság a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja és az Alkotmánybíróság által a közügyek vitatását érintő nyilvános közlés jogi megítéléséhez meghatározott szempontrendszer {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [38] – [40]} alapján azt vizsgálta, hogy a cikk összefüggései alapján mi jut el az átlagolvasóhoz a sérelmezett közlésekből. Kiemelte, hogy a szerző a felperesnek a XXIII. kerületben kifejtett tevékenységét és azt vette górcső alá, hogy milyen juttatásokat kapott a jegyzői tevékenységéért, a bérén felül részesült-e, s ha igen, milyen mértékű juttatásokban. A másodfokú bíróság megállapítása szerint a cikket a kemény, kritikus, sokszor számonkérő hangnem jellemzi, a felperes „példáján” keresztül azt kívánja bemutatni, hogy „a balliberális oldal a jutalmak és a közpénzmilliók mellett az adóemelés, a megszorításokat és az emberek megsarcolását is nagyon szereti”, a jegyző új munkahelyének kerülete is adóemelésre, az adók, helyi közterhek emelésére készül. A felperest a közügyekre vonatkozó véleménynyilvánítási szabadság kiemelt védelmére tekintettel – a cikkben írt, közérdeklődésre számot tartó ügyben kifejtett vélemény, kijelentés, a hitelességét megkérdőjelező megnyilvánulások vonatkozásában fokozott tűrési kötelezettség terheli. Ennek közéleti szereplő, közéleti kérdésekben, közügyekben való megszólalás esetén is nemcsak az emberi státuszt alapjaiban tagadó véleménynyilvánítások képezik a korlátját, hanem a hamisnak bizonyult tényállítások is, amelyekkel szemben a véleménynyilvánítás szabadsága már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körületekintést nem mulasztotta el.

[10] A másodfokú bíróság megállapítása szerint az első közlésnek a cikkbe ágyazott tartalma alapján „ügyeskedés” kifejezést a szerző a felperes tevékenységének a jellemzésére használja, annak leírására, hogy a felperes rendszeres jövedelme hogyan egészült ki különböző juttatásokkal, jutalmakkal, taxikártyával és az „ingyenautóval”. Ezért az „ügyeskedés” kifejezés az átlagolvasó számára azt közvetíti, hogy a szerződés aláírásával, az erre vonatkozó „művelet” végrehajtásával a felperes olyan bérén felüli juttatáshoz jutott, amely a jogszabályoknak ugyan megfelel, de – a felperes által kapott egyéb juttatásokra is tekintettel – a cikk írójában, illetve az átlagolvasókban ellenérzést válthat ki. Ezt a minősítést a szerző a közérdeklődésre számot tartó ügyben jogsértés nélkül megtehetette, a véleményként, értékítéletként megjelenő kifejezés miatt ugyanis nincs helye a helyreigazításnak.

[11] A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy a második közlés tényállítás. A szerző szerint a felperes „regnálása alatt a XXIII. kerületi hivatal például tízmilliós büntetést kapott sorozatos szabálytalan közbeszerzés miatt. A jogi felügyelete alá tartozó önkormányzatot szabálytalan közbeszerzés miatt a Közbeszerzési Döntőbizottság közel tízmilliós büntetés megfizetésére kötelezte”. A cikk ezután kitér arra is, hogy a felperes „két volt aljegyzője munkaügyi pert indított ellene, amelyek elvesztése szintén milliós nagyságrendű kárt okozott az önkormányzatnak”. A szerző tehát a cikkben megjelölt tényekre alapozza a sérelmezett közlését, ezekből levont következtetésként. A másodfokú bíróság kiemelte, hogy valós tény, hogy az önkormányzatot több ügyben egyes bíróságok és a Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottsága is különböző összegű pénz megfizetésére kötelezték. Ezek a tények pedig megerősítik a vékony ténybeli alapját annak a következtetésnek a levonására, hogy a felperes nevéhez jegyzőként számos olyan ügy, döntés kötődik, amelyek miatt súlyos büntetéseket kellett fizetnie az önkormányzatnak. Bár a felperesnek a polgármester jogkörébe tartozó beszerzések vonatkozásában nem volt döntési

jogosultsága, azonban a jegyzőnek az észlelt szabálytalanság, vagy jogszabálysértés esetén jelzési kötelezettsége van a képviselő-testület felé. Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 119. §-a alapján kialakított és működtetett belső kontroll-rendszer szabályszerű működtetése során is észlelhette volna a beszerzési eljárások során feltárt szabálytalanságokat és megtehetette volna a szükséges intézkedéseket a képviselő-testület, vagy a kormányhivatal felé. A jegyző a törvényesség belső biztosítója, a döntések jogszerűségének belső kontrollja, a jegyző köteles jelezni a képviselő-testületnek, illetve a polgármesternek, ha döntésüknél jogszabálysértést észlel. A másodfokú bíróság megítélése szerint a szerző következtetése nem ellentétes a logika szabályaival, ezért nem szolgálhat sajtó-helyreigazítás alapjául.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[12] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Megsértett jogszabályként az Smtv. 12.§ (1) – (2) bekezdését és a Ptk. 2:44. §-át jelölte meg.

[13] Felülvizsgálati álláspontja szerint a másodfokú bíróság a megjelölt jogszabályokat megsértve minősítette a sérelmezett közléseket olyan véleménynek, értékítéletnek, amelyek miatt nincs helye helyreigazításnak.

[14] Állította, hogy a felperes nem minősül közszereplőnek, nem politikus, a sérelmezett közlés tartalmánál fogva nem a felperes bírálatát tartalmazza, nem a politikai tevékenységére, programjára vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkozik. Ezért nem minősül közéleti szereplőnek és nem terheli a fokozott tűrési kötelezettség az őt ért valótlan közlések miatt. A sérelmezett közlések megítélésénél nem alkalmazható a Ptk. 2:44. §-a.

[15] Hivatkozott arra is, hogy a cikkben sérelmezett „ügyeskedés” kifejezés azért tényállítás, mert úgy került megfogalmazásra, hogy „ügyeskedést hajtott végre”. Az „ügyeskedés” szónak ugyanis az a hétköznapi jelentése, hogy valaki megkerüli, kikerüli, kijátssza a jogszabályi előírásokat, annak érdekében, hogy ezáltal valamilyen előnyhöz jusson, furfanggal, csellel érjen el valamit. Ezzel a minősítéssel szemben a felperes gépjármű-használata jogszerű volt. Hangsúlyozta, hogy a közlések értelmezése és értékelése során a PK 12. sz. állásfoglalásban foglaltakat kell figyelembe venni, azaz az átlagolvasó szintjén kell vizsgálni a sérelmezett közlést, annak hétköznapi jelentését alapul véve.

[16] Álláspontja szerint a második közlés is valótlan tényállítás, mivel az alperesek nem bizonyították azt az állításukat, hogy a felperes hibájából kellett fizetnie az önkormányzatnak súlyos büntetéseket. Hangsúlyozta, hogy a polgármesteri hivatal és az önkormányzat is önálló jogi személy, a jegyző a hivatalt, a polgármester az önkormányzatot vezeti. Az önkormányzat közbeszerzéseire a felperesnek jegyzőként nem volt hatásköre, míg a hivatal közbeszerzéseinél a hivatal vezetőjeként ugyan ő volt a döntéshozó, de jogi jellegű feladata ott sem volt. Sérelmezte a másodfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy jegyzőként bármilyen jelzési vagy valamilyen belső kontroll kiépítésére vonatkozó kötelezettség terhelve, ennek a jogszabályi alapját a jogerős ítélet sem jelölte meg. A másodfokú bíróság általánosságban, jogszabályi és ténybeli alapok nélkül adta elő ezt a „véleményét.”

[17] Hivatkozott arra is, hogy az alperesek által csatolt közbeszerzési határozatokat 2019. október 11-én kézbesítették az önkormányzatnak. Az önkormányzati választások miatt az október 13-ig regnáló polgármester jogorvoslattal kívánt élni ezekkel szemben (a megtámadásra utasítást is adott a jegyzőnek), azonban az új polgármester nem élt jogorvoslattal. Ezért nem a felperes magatartására vezethető vissza az önkormányzat jogerős marasztalása (a hatósági határozattal szemben ugyanis bíróság előtti jogorvoslatnak volt helye).

[18] Érvelése szerint a Jelentés sem állapította meg, és nem is állapíthatta meg a felelősségét. A jegyzők tevékenységének vizsgálatára a kormányhivataloknak van kizárólagos hatásköre, ilyet azonban az illetékes Kormányhivatal nem folytatott. Az olvasó számára pedig az nem derül ki a cikkből, hogy a szerző mire alapítja a véleményét. A felperes már nem volt az önkormányzat jegyzője a Közbeszerzési Hatóság által folytatott eljárás időpontjában, ezért a második közléssel az I. rendű alperes valótlan tényállítást híresztelt.

[19] A közügyeket érintő, ámde hamisnak bizonyult tényállításokat csak abban az esetben oltalmazza a vélemény szabadság, ha a tényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt. {7/2014. (III. 7.) AB határozat} [31]} Az alperes akkor lett volna jóhiszemű, ha feltárja közlései valóságtartalmát, megfelelő bizonyítékokat gyűjt azok alátámasztására, és – többek között – a felperest is megkeresi, nyilatkoztatja a témában, aki így fel tudta volna világosítani az újságírókat a közlések valótlanágáról, és a pontos körülményekről, erre azonban nem került sor.

[20] Álláspontja szerint a szerző a felperesnek jegyzőként végzett tevékenységét súlyosan jogsértő eljárásnak állítja be, a szakmaiatlanságát, aktív szerepét hangsúlyozza a különböző bírságok, károkozások, szabálytalan működés körében. A másodfokú bíróság ezzel ellentétes megállapítása ezt a tartalmat bagatellizálja, azt kiemelve, hogy a cikk csupán annyit „mond”, hogy ezek a bírságok, szabálytalanságok, kártérítés közvetlenül vagy közvetve a felperes nevéhez köthető, megállapítható az érintettsége.

[21] Az alperesek nem terjesztettek elő felülvizsgálati ellenkérelmet.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A felülvizsgálati kérelem alaptalan a következők szerint.

[23] Az Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tény állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

[24] A felülvizsgálati kérelem alapján a Kúriának érdemben azt kellett megítélnie, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat megsértve mellőzte-e az

I. rendű alperes kötelezését valótlan tényállítások híresztelése miatt helyreigazító közlemény közzétételére.

[25] A Kúria ennek vizsgálata során abból indult ki, hogy az Alkotmánybíróság több határozatában is megállapította azokat a szempontokat, amelyeket ennek eldöntéséhez értékelni és mérlegelni kell. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás szabadsága kiterjed egyrészt az értékítéletet kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra, függetlenül attól, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, helyes vagy helytelen, tiszteletre méltó vagy elvetendő. Másrészt a szólásszabadságnak részei a tényállást tartalmazó megnyilvánulások is, mert valamely tény közzlése is kifejezhet személyes véleményt, továbbá tényközlések nélkül a véleményformálás ellehetetlenülne {3145/2018. (V. 7.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.), Indokolás [53]}.

[26] A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a cikk egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is {PK.12. állásfoglalás II. pont, 3217/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [80]}.

[27] A másodfokú bíróság ezeket a szempontokat figyelembe véve vizsgálta a sérelmezett közléseket és helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy azok közügyben való megszólalásként értékelhetőek, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröznek. A felperes a sérelmezett közlések tárgyában közszereplői minőségében érintett, mivel a cikk az önkormányzat jegyzőjeként végzett tevékenységét, a részére kifizetett juttatásokat, ezen keresztül közpénzek felhasználását vizsgálja és minősíti. A Kúria egyetértett a másodfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a sérelmezett közlések nem tényállítások.

[28] Az első közlésben a szerző már a cikk címében (Közpénz-tízmilliók, 33 milliós jutalom, taxikártya, ingyenautó), majd ezután a leadben is arról ír, hogy a felperes korábbi munkahelyén, ... jegyzőjeként „évi tízmilliós fizetése mellett közel 33 millió forintos jutalmat tett zsebre, és „a XXIII. kerületből közpénzzel kitömve távozott. „... 2011 májusától 2018 május végéig részesült különböző mértékű jutalmakban úgy, hogy voltak olyan hónapok és időszakok, amikor ... duplán örülhetett, hiszen a különböző kifizetések részben vagy egészében ugyanazokat az időszakokat érintették, amiért már egyszer a soroksári kasszához járulhatott”. A szerző szerint a felperes „ténykedése közel 130 millió forintba került ...”. A felperes nem vitatta a cikkben közölt kifizetéseknek a tényét, amelyek miatt, azokhoz kapcsolódóan fogalmazza meg a szerző az első sérelmezett közlését. Ez a közlés ebben a szövegkörnyezetben az „ügyeskedés végrehajtására” utalással a szerző negatív értékítéletét fogalmazza meg, mivel elítéli, hogy a felperes az évi tízmilliós fizetése, a 33 milliós jutalom, taxikártya mellett ezzel „fejeltette meg” a jövedelmét. Összegzésként még azt is megemlíti, hogy „valahogy pont így képzeljük el a baloldali politikus archetípusát.” A szerző ezzel a közlésével nem azt állítja, hogy az üzemben-tartási szerződés jogszabályba ütközik, helyette azt veti fel, hogy azért lehet törvénytörő, mert arról a polgármester döntött, holott azt – a kizárólagos használati jog miatt – a képviselő-testületnek kellett volna jóváhagynia.

[29] Az Alkotmánybíróság által meghatározott jogértelmezés szerint a „közügyeket érintő értékítéletek szabad folyása biztosított, hiszen a tényállításokkal szemben az

értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható. A közhatalom, illetve a közhatalmat gyakorlók ellenőrzése és a közvélemény tájékoztatása, figyelmének felhívása érdekében pedig bizonyos fokú túlzást, provokációt is magukban foglalhatnak.” {Abh., Indokolás [55],13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]}. Ezt a szempontot is figyelembe véve a másodfokú bíróság helytállóan ítélte meg, hogy az első közlés miatt nincs helye sajtó-helyreigazításnak. A véleménynyilvánítási szabadságnak, ezen belül a sajtószabadság érvényesülésének ugyanis fontos része az, hogy a sajtó számára adott legyen annak lehetősége, hogy a tudomására jutott tényekből, adatokból következtetéseket vonjon le és erről kifejtse a véleményét.

[30] A másodfokú bíróság helytállóan ítélte meg, hogy az I. rendű alperes nem híresztelt valótlan tény a második közléssel. A cikkben a szerző ehhez kapcsolódóan ugyanis olyan tényeket jelöl meg (a Közbeszerzési Döntőbizottság közel tízmilliós büntetése, a két volt aljegyzője munkaügyi perének elvesztése miatt fizetett milliós nagyságrendű kár), a sérelmezett következtetését ezekre alapozza, amelyeknek a ténybeli alapját a felperes nem vitatta. A felülvizsgálati kérelmében is a közbeszerzéssel kapcsolatban csupán arra hivatkozott, hogy a Közbeszerzési Hatóság a bírságot nem az ő hivatali idejében szabta ki, illetve, hogy a 2019. október 11-én kézbesített határozatok megtámadására a polgármester utasítást is adott a jegyzőnek, az új polgármester nem élt jogorvoslattal. A szerző viszont nem azt állítja a második közlésével, hogy a felperes bonyolította le szabálytalanul a közbeszerzéseket, hanem arra utal, hogy a jogi felügyelete alá tartozó önkormányzatot kötelezték szabálytalan közbeszerzés miatt büntetésre, illetve, hogy abban a hozzá közel álló ... akkori alpolgármester tevékenyen vett részt. Az alperesek bizonyították, hogy a két volt aljegyző munkaügyi pere miatt fizetési kötelezettsége keletkezett az önkormányzatnak. Ezért a másodfokú bíróság helytállóan ítélte meg, hogy ezek a tények megteremtik a vékony ténybeli alapját annak a következtetésnek a levonására, hogy a felperes ... jegyzői tevékenysége alatt számos olyan ügy, döntés került meghozatalra, amelyek miatt súlyos büntetéseket kellett fizetnie az önkormányzatnak. A felperes felülvizsgálati hivatkozásával szemben a másodfokú bíróság nem a „véleményét” fogalmazta meg a jegyző feladatai körében, mivel még a Mötv. 119. §-át is megjelölte ennek körében.

[31] Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelem alapján vizsgált jogszabályokat, ezért azt a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[32] 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) és (2) bekezdése,

2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:44. §

A döntés elvi tartalma

[33] A véleménynyilvánítási szabadságának, ezen belül a sajtószabadság érvényesülésének fontos része az, hogy a sajtó a tudomására jutott tényekből, adatokból következtetéseket vonjon le és erről kifejtse a véleményét.

Záró rész

[34] Az alperesek a felülvizsgálati eljárásban nem számították fel a perköltségüket, ezért arról a Kúria a Pp. 82. § (1) és (3) bekezdése alapján nem rendelkezett.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés *f)* pontja alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, és a pertárgy értéke alapján megállapított felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles a Pp. 102. § (1) bekezdése és a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján az államnak megfizetni.

[36] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése értelmében megfelelően alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. november 24.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró,
Dr. Stark Marianna s.k. bíró